

Venner ere saa begejstrede for denne Sag, at de endog nægtede dette privat indbragte Lovforslag Behandling i et Udvalg. Det blev slaaet ihjel lige med det samme. Det er altsaa en Sag, de Herrer have saa kær, at der ikke maa røres eller røkes ved den. Der maa end ikke forhandles om den. Dette Spild af Tid og Penge er noget, de værne om som noget, der skal opretholdes.

Der er maaske een glædelig Side ved denne Sag, og det er, at disse 6,228 ældre Mennesker, Familiefædre, der rives bort fra deres Hjem og deres Virksomhed og komme ind til denne Værtshusholder-Manøvre, som det ærede Medlem fra Præstø kaldte den, gaa bort derfra med, jeg kan gerne sige, Afsky for det Militærvæsen, vi have. Fra denne sidste Indkaldelse gaa de ud i Landet som udmærkede Agitatorer mod vort Militærvæsen, og det kan have sin Betydning, at man paa den Maade laver 6,000 gode Agitatorer aarlig og sender dem ud i Landet. Det kan være, at det kan hjælpe til, at vi maaske en Gang kunne faa Bugt med det Militærvæsen, vi have i dette Land. Jeg har talt med Folk, der have været indkaldte til denne Øvelsestid. Det er, som sagt, gamle Folk, og deres Officerer og Befalingsmænd omgaas dem med den største Varsomhed. De ere bange for, at det skal komme til Sammenstød. De ere saa ængstelige med deres Ordre til disse Folk, tage saa meget Hensyn til dem som muligt, for at det hele kan komme til at gaa stille og roligt af. De vide ikke, hvad de skulle bestille, og de bestille ingenting. Saa godt som ingenting udrette de, det gælder blot om at faa drevet Tiden hen. Det er naturligvis meget anerkendelsesværdigt, at de kommanderende optræde saaledes, for hvis Officererne vilde fare haardt frem, vilde det meget let kunne tænkes, at netop disse ældre Folk vanskeligt vilde kunne finde sig i den Tone, der ellers anvendes overfor Rekrutterne.

Der er et Forhold her, som jeg vil tillade mig at spørge den højtærede Minister om. Det er blevet oplyst for mig, at det skal ikke være saa sjældent, at f. Eks. Underofficerer lade sig indstille til Kassation og blive kasserede og gaa af med Pension. Jeg tænker, at de fleste af vore Officerer, hvis de skulde frem paa en Ekstrasession, vel nok vilde blive kasserede, for man erhverver sig gerne i Tidernes Løb en eller anden Svaghed, saa at man ikke vil kunne staa for en saadan Prøvelse. Underofficerer og maaske ogsaa Officerer lade

sig, altsaa kassere og gaa af med Pension, men saa lade de sig bagefter hverve til dette Korps og gøre Tjeneste der. Hvordan kan det egentlig lade sig gøre? Naar de ere kasserede som ubrugelige til Krigstjeneste, hvordan kunne de saa gaa ind i dette Korps og oppebære Lønning her sammen med deres Pension? Jeg synes, det er et mærkeligt Forhold.

Garnisonsspørgsmaalet har ogsaa været til Forhandling i Udvalget, og vi have ønsket at faa en Skrivelse fra Ministeriet for at faa at vide, hvorledes denne Sag staaar. Det viser sig, at der er kun i sjællandsk By, der er villig til at opføre Kompagnikaserner, og denne By er den ærede Ordførers (Carl Hansen) By, nemlig Vordingborg. Den ærede Ordfører har været saa heldig at faa hvervet en hel Del Tropper til sin By, og det kan muligvis komme ham til gode ved de kommende Valg, hans Chancer ere ellers i Øjeblikket ikke særlig gode. For de andre Byers Vedkommende, Roskilde, Ringsted, Slagelse, Holbæk og Næstved, staaar Spørgsmaalet hen endnu, men Skrivelsen udtrykker for os, at man venter, at Forhandlingen vil være sluttet inden den 1. Februar dette Aar. Det er derfor muligt, at den højtærede Minister allerede nu er i Stand til at udtale sig om denne Sag. Vi vide ikke, hvilken Ordning der vil blive truffet, men man kan nok være sikker paa, at der vil blive truffet saadanne Ordninger, at det vil betyde betydelige Merudgifter for Statskassen. Det viser sig, at disse sjællandske Byer ere alt andet end begejstrede for at faa Garnison, og det er heller ikke saa underligt, naar man tænker paa al den Uro og Forstyrrelse, en Garnison kan forvolde en By. Man faar en hel Række daarlige Skatteydere — de ere privilegerede, de maa ikke betale Skat som andre Borgere — og der paaføres Kommunen betydelige Udgifter i mange Retninger.

Skrivelsen oplyser endvidere for os, at 14. og 20. Bataillon skulle drages fra Aarhus og flyttes til Fredericia. Man maa nu erindre, at Krigsbestyrelsen i sin Tid sagde, at Fredericia umuligt kunde være Garnisonsby, den laa der lige ved Vandet, og det kunde aldrig gaa an, at den fik Lov til at være Garnisonsby. Alt det er man nu gaaet bort fra. Nu kan det udmærket gaa an. Nu kan man udmærket godt trække 2 Batailloner bort fra Aarhus og lægge dem ned til Fredericia. Jeg ved nok, det har vakt megen Modstand, og et af Højres mest bekendte Blade,